

El Diacrític | | Actualitzat el 30/10/2017 a les 22:07

... I diuen que plou

«Vam creure que la independència seria una eina i que després ja ho canviariem tot: vam confiar en gent que no volia canviar res. I no només això: que han malversat energies i lluites, i això és molt greu» | «Érem vianants distrets, però ara som lluitadores còmplices. Ho saben i els fem por»

La Colla Vella dels Xiquets de Valls preparant la pinya per aixecar un castell durant la Diada de Santa Úrsula | Editores Lunberg / Flickr Palau Robert

Subscriu, gairebé mot per mot, l'article de Jordi Martí Font a Setembre del dia 30 d'aquest octubre inacabable: "Se'ns pixen a sobre i diuen que...eleccions autonòmiques". Tot i que jo sóc força més crèdula i vaig acabar brindant amb xampany a Barcelona el dia 10 d'octubre perquè, potser, ens en començàvem a sortir.

Però no. Si dies enrere el vestit nou de l'emperador el deixava amb les vergonyes a l'aire davant de tothom, ara són els de casa nostra (els de dalt) els qui no s'han acabat de creure que la independència anava de debò. I això no treu que hagin assumit riscos personals molt elevats.

Però no cal caure en el desànim, perquè la part més important d'un castell, d'un projecte de país o de vida, és a la base: és a baix. Fa molts dies, mesos i anys que fem pinya. Ens tenim les unes a les altres. I som moltes. Més de les que ells volen i diuen...

Vam creure que podíem fer la casa començant per la teulada, i no. Mira que ens ho deien...

Vam obviar que «primer independència i després justícia» era la trampa de sempre, perquè els camins es fan caminant i no s'hi val, a deixar gent pel camí.

Vam creure que la independència seria una eina i que després ja ho canviaríem tot: vam confiar en gent que no volia canviar res. I no només això: que han malversat energies i lluites, i això és molt greu.

Però hem sortit als carrers i hem perdut la por. Aquest és el guany, i potser no n'hi ha d'altre.

Qui ha defensat urnes amb el cos i l'ànima, literalment, també pot defensar una feina digna i un sostre per a tothom.

No va de territori. La gent del SAT d'Andalusia estan més a prop que les elits burgeses.

No va de fronteres, sinó de ponts.

No va, ni tan sols, d'estelades. Que ja m'estan bé, si ens ajuden a afirmar-nos, si les enarboren també les treballadores de les càrnies en lluita i les treballadores dels hotels, per exemple.

Aquesta lluita per la independència ha destapat caretes i vergonyes. Aquest és un altre guany, també. La lògica implacable dels diners i dels culs a les cadires contra la generositat de les qui no han dormit, no han reposat, no han calculat riscos personals i han conquerit els carrers.

Érem vianants distrets, però ara som lluitadores còmplices. Ho saben i els fem por. Ho serem.

Haurem d'estripar la carta als reis, això sí, i creure'ns que els reis eren els pares, i que els pares són humans i a vegades indignes i roïns.